

LEZINGEN OVER
HET BOEK EZRA

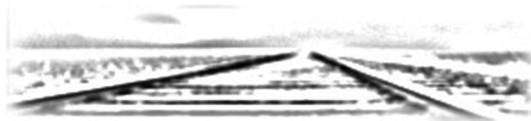

W. Kelly

Lezingen over het boek

Ezra

Gods hand is goed

Lezingen over het boek Ezra
Gods hand is goed

Redactie: Hugo Bouter
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste herziene editie 2016
Tweede herziene editie 2020
OudeSporen online uitgeverij

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*'De hand van onze God is ten goede over
allen die Hem zoeken, maar Zijn macht en Zijn
toorn zijn tegen allen die Hem verlaten.'*

Ezra 8:22

Inhoud

Hoofdstuk 1.	9
Hoofdstuk 2.	17
Hoofdstuk 3.	23
Hoofdstuk 4 en 5.	33
Hoofdstuk 6.	41
Hoofdstuk 7.	43
Hoofdstuk 8.	47
Hoofdstuk 9 en 10	49

Hoofdstuk 1

Het koninkrijk van God op aarde

God heeft ons enerzijds in David en anderzijds in Salomo een beeld gegeven van Zijn koninkrijk op aarde. Toch is het maar een type van wat er zal gebeuren als het koninkrijk van God in kracht wordt opgericht, met zijn centrale zetel in Jeruzalem en tevens met een machtig bestel van zegen voor de hele aarde. Wij weten dat er nog meer dan dit zal zijn, wat ons in het Oude Testament niet wordt meegedeeld. In de profeten vinden we het getuigenis van de Heilige Geest over een algemene regering, een koninkrijk dat allen omvat onder heel de hemel. Dit raakt de heerlijkheid van God op een bijzondere wijze, want feitelijk is dit het doel waarop de Schriften wijzen. Wat er in het verleden ook mag zijn geweest, het wijst vooruit naar de heerlijke toekomst.

Want God heeft nog nooit – behalve in de Persoon van onze Heer Jezus Christus – Zijn volle heerlijkheid op aarde ontvangen. En zelfs in Christus was het nog niet Zijn koninkrijk: het was de Koning, maar niet het rijk. Het was een koninkrijk

gegeven in Zijn Persoon, maar nog niet de vestiging ervan met macht op aarde. Er was een openbaring van kracht in Zijn Persoon, kracht die demonen kon buitenwerpen. Dat is de reden waarom in de evangeliën zo vaak sprake is van en zoveel betekenis wordt gehecht aan de uitdrijving van demonen uit de mensen.

Dit is zelfs het eerste voorbeeld van geestelijke kracht dat in het evangelie naar Lucas wordt getoond, die ons ten diepste toont wat de macht van de satan nu is en wat het koninkrijk van God straks zijn zal. Het begint niet met andere werken, maar hiermee in 't bijzonder. Op soortgelijke wijze toont Marcus ons de macht van de satan, die door de hogere macht van God in de Persoon van de Heer Jezus werd overwonnen. Het was een door de duivel bezetene, die in beide evangeliën het eerst werd genezen. Maar verder vinden we de droevige geschiedenis van verval en afval van wat God eens in Israël had opgericht.

Een overblijfsel keert terug

We komen in Ezra tot een nieuw gezichtspunt in de geschiedenis van Gods volk. Het is de tussenkomst van de genade ten aanzien van een overblijfsel dat uit de ballingschap werd teruggebracht in het land. We hebben in de beide boeken Ezra en Nehemia twee kanten van het werk van God in Zijn goedheid en gunst. Het is geen macht, maar genade. Niet het oprichten van iets dat volmaakt naar Gods gedachten is, maar de genade van God die werkt om een gelovige rest te ondersteunen. Hoewel de dingen heel anders waren dan in de begintijd, zien we niettemin de

genade van God in zegen en leiding voor degenen die geloof hadden – onder welke omstandigheden dan ook – en op God vertrouwden. Daarom zijn deze boeken vol onderwijs voor ons, die in omstandigheden leven die merkwaardig genoeg overeenkomen met die van het overblijfsel dat uit Babel terugkeerde. We zullen hiervan voldoende bewijs vinden in de schets, die ik op dit ogenblik in staat ben te geven.

Ik begin natuurlijk met Ezra, waar het huis van God het grote onderwerp is. In Nehemia vinden wij als belangrijkste punt niet het huis, maar de stad van God. Maar toch zullen we zien dat - hetzij het de bouw van de tempel betreft of het bouwen van de muur - het thema van beide boeken de verhouding van het overblijfsel tot God is en de wegen van Gods goedheid ten aanzien van hen.

Uit het feit dat Kores de Pers als heiden hier zo'n grote plaats inneemt, blijkt de grote verandering die zich heeft voorgedaan in Gods regeringswegen. Een heerser uit de volken heeft de macht in handen gekregen en hij richt een oproep tot Israël namens Jahweh, als blijk van openlijke erkenning van Zijn macht. De waarheid is dat Kores hierin een type is van iemand die groter is dan hijzelf. Daarom wordt hij ook genoemd bij de uitoefening van het oordeel over Babylon.

Het oordeel over Babel

Aangezien Babel de eerste grote wereldmacht was die onder Gods voorzienig bestuur werd aangesteld om het volk van God vanwege hun zonden te tuchtigen en weg te voeren, is het oordeel over Babel ook een beeld van het vonnis van de

wereldmacht in de eindtijd. Op dezelfde wijze wordt Kores dan ook in de profetie van Jesaja als voorloper gezien van de grote Verlosser die zal komen.

De laatste handeling van God aan het einde van de huidige bedeling zal eveneens de val van Babylon zijn, gevolgd door de komst van Christus om het koninkrijk te aanvaarden. Nadat de zevende engel zijn schaal in de lucht heeft uitgegoten, wordt het grote Babylon geoordeeld. Dan komt de Heer Jezus op de wolken van de hemel, zowel om het aardse volk van God tot heerlijkheid te brengen, als om de gemeente en alle andere hemelse heiligen te laten delen in Zijn hemelse heerschappij (Openb. 16:17).

Nu is het wel duidelijk dat Kores alleen in geringe mate een beeld is van onze machtige Verlosser. Toch twijfel ik er niet aan dat God dit alles op het oog had, toen het Hem op Zijn eigen wijze behaagde zo'n oproep door de koning van Perzië te doen uitgaan, waarin hij uitspreekt dat Jahweh, de God van de hemel, hem al de koninkrijken van de aarde had gegeven. Wij weten hoe waar dit zal zijn bij Christus Zelf, Die werkelijk de Rechtvaardige zal zijn die in het type van Kores wordt voorgesteld. Hij is het die de koningen van de aarde als pottenbakkersvaten zal verbrijzelen en oordelen.

Maar nu kondigde Kores aan dat de weg naar Jeruzalem weer open was. In plaats van de terugkeer van Gods volk te beletten, moedigde hij hen op alle mogelijke manieren aan. Hij nodigde hen uit op te trekken en het huis van God weer op te bouwen. En verder spoorde hij alle volken aan de nodige hulp te verlenen onderweg. Kores gaf ook het voorbeeld van de inzet waartoe hij anderen opriep. Want in plaats van zich, zoals een koning normaal gesproken zou doen, tevreden te

stellen met het laten gaan van een grote en belangrijke groep mensen van een volk dat zich altijd tegen andere rijken had verzet – want zo beschouwden de volken Israël –, gaf hijzelf de vaten van het huis van God en het goud en het zilver dat Nebukadnessar uit Jeruzalem had meegenomen. Dit alles werd nu aan Israël teruggegeven, opdat zij met vertrouwen zouden optrekken. God had niet alleen in Zijn voorzienigheid de weg terug weer geopend, maar Hij had het hart van de heidense heerser geneigd tot de verering van Jahweh, de God van de hemel.

Dit zijn de omstandigheden, die ons in Ezra 1 worden voorgesteld. Maar die situatie beantwoordt helemaal niet aan wat er straks zal gebeuren bij de wederkomst van Christus. Want in plaats dat de volken oppermachtig zijn, is het Gods bedoeling – zoals wij allen weten vanuit de Schrift – dat Israël het hoofd zal zijn en de volken de staart. En feitelijk stelt alleen dit ons in staat de geschiedenis van de wereld te begrijpen en de bijzondere toestand vanaf de dag dat de tijden van de volken zijn begonnen. De mens heeft zich lang beroemd op deze tijd, die God de tijden van de heidenen noemt. Was het naar de gedachten van God? Het was een toestand van verwarring, die alleen door Gods voorzienigheid is geleid, doordat Hij de laagste van de mensen aanstelt om over de wereld te regeren. Zo spreekt God erover, terwijl de volken zich erop beroemen dat grote mannen de wereld regeren! God karakteriseert deze tijd als een tussentijd, die alleen is aangebroken vanwege de afvalligheid van Israël. En daarom laat Hij het in Zijn voorzienigheid toe dat het kwaad de overhand zal krijgen. Wij kunnen ons geen juist oordeel over de toestand van de wereld en haar geschiedenis vormen zonder dit te bedenken.

De machten die over ons gesteld zijn

Dit verhindert ons als christenen niet in de geringste mate om onderdanig te zijn aan de machten die er zijn, want dat is duidelijk onze plicht (Rom. 13:1-7). Doordat dit eerbetoon niet gegrond is op het persoonlijke karakter van overheden, hebben we niets te maken met hun afkomst, met de vraag hoe ze hun macht kregen of hoe ze die gebruiken. Alles wat wij als gelovigen hebben te doen, is God en de overheid te erkennen. Misschien eert de overheid zelf of de koning God niet! Dat is een ernstige zaak voor henzelf, maar het verandert onze plicht niet. Onze plicht is hen te erkennen als dienaren van God, zelfs al zijn de koningen of de overheidspersonen allemaal ongelovigen. Zonder twijfel zullen wij hen niet blindelings volgen. Maar toch zullen wij hen erkennen, alsof zij Gods doel in hun positie volbrengen, hoewel zij zelf weinig hieraan denken. Kortom, wij zijn verplicht de machten die er zijn te eren; en het is daarbij niet de vraag wat hun bijzondere vorm is. Het kan een monarchie zijn, een keizerrijk, een republiek, of wat de mensen op dit ogenblik ook mogen erkennen. Voor ons geldt het eer te bewijzen en ons aan de overheden te onderwerpen. Dit maakt het pad van de christen buitengewoon eenvoudig. En ik leg er de nadruk op, omdat wij in een tijd leven waarin zoveel andere meningen de overhand hebben. De geest van de tijd gaat in tegen wat ik nu zeg.

U moet niet verwachten dat deze onderdanigheid in de gedachten, de monden, of de geschriften van mensen te vinden is. Eerder het tegendeel, want de mensen beschouwen niet God, maar zichzelf als de bron van macht en gezag. Ze denken dat het alleen een kwestie is van de

wil van de mens. Ik geef toe dat het de wil van de mens kan zijn, als de zuiver uitwendige bron ervan. Maar wat de mensen vergeten is dat God altijd regeert, hoewel zelfs boze mensen de instrumenten kunnen zijn die in het openbaar naar voren komen. Wij hebben in 't geheel geen deel met zulke mensen, maar in alles hebben we God te erkennen bij wat Hij toelaat om de macht op aarde uit te oefenen. Dit heeft de Heer Jezus ons Zelf ook heel duidelijk getoond. Er bestonden hierover ook verschillende opvattingen in Israël, toen de Heer op aarde leefde. Maar Hij heeft deze kwestie aangeroerd en aan de Farizeeën en de Herodianen Gods gedachten getoond, toen Hij hun het beslissende antwoord gaf: 'Geef dan aan de keizer wat van de keizer is, en aan God wat van God is' (Matt. 22:21).

Dit is de tijd waarin wij nu leven. Maar hoe groot zal de verandering zijn, als alle dingen in de hemel en op de aarde onder het gezag van de Koning – de grote Koning – zullen worden geplaatst. Dan zal Christus niet alleen als Jahweh worden erkend, maar Hij zal Koning over heel de aarde zijn. En wat slechts gedeeltelijk gold van de koning van Perzië, die de grote koning werd genoemd, zal werkelijk waar zal zijn van Hem alleen! Hoe rijk zal dan de zegen zijn, als de hemel en de aarde met al de vruchten van Zijn genade tot Zijn lof verenigd zullen zijn en tot Zijn heerlijkheid. Dat verwachten wij en wij weten dat wij dan door Gods genade met Hem daarboven verenigd zullen zijn en ook met Hem in heerlijkheid zullen verschijnen, als Hijzelf in heerlijkheid wordt geopenbaard. Hier is het maar een zwak type; en des te meer omdat de toestand werkelijk zodanig is dat God alleen door Zijn voorzienig bestuur de teugels in handen houdt, zelfs door de heidenen. Zo is de situatie in de tijden van de volken. En u

zult zich herinneren dat deze tijden met Nebukadnessar zijn begonnen en voortduren totdat de Heer Jezus in heerlijkheid verschijnt. Wij leven nu in deze tijden. Alleen, wij zijn door de kennis van de Heer Jezus in de hemel uit deze boze wereld getrokken. Maar dat is nu niet mijn onderwerp.

Hoofdstuk 2

Het overblijfsel van Gods volk

Ezra 2 brengt vervolgens dit overblijfsel verder onder onze aandacht. We zien duidelijk dat het een overblijfsel is, er is geen sprake van het herstel van het hele volk. Dit is een belangrijk beginsel, omdat een goed begrip van de profetie hiervan afhangt. Als ik naar de profeten in het algemeen kijk, is hun getuigenis over de tijd dat het koninkrijk zal worden opgericht – wanneer Israël als één geheel zal vergaderd worden –, dat niet alleen de Joden, maar ook het geheel van de tien stammen onder het gezag van Christus worden geplaatst. Bijgevolg is niets wat er plaatsvindt in de tijden van de volken, een vervulling van de profetie.

Het kan zijn dat een of ander principe van een profetie nu al verwerkelijkt wordt. We zien bijvoorbeeld bij de prediking van het evangelie het beginsel: 'Ieder die de naam des Heren zal aanroepen, zal behouden worden'. Welnu, dat zal in de eindtijd vervuld worden, als Jeruzalem het aardse centrum van zegen zal zijn. Maar is wat we nu meemaken de vervulling

van die profetie van Joël? Het is alleen een toepassing ervan. Maar de vervulling zal plaatsvinden als Jeruzalem rechtstreeks onder de macht en de heerlijkheid van God zal staan. Dan zal het op de berg Sion universeel geldig zijn: wie de naam van de Heere zal aanroepen, zal behouden worden, en de zegen zal zich uitstrekken tot alle vlees. Het beginsel geldt nu al in de genadetijd, maar de feitelijke vervulling ervan zal in de toekomst plaatsvinden.

Het is belangrijk dat de profeten niet alleen het overblijfsel zien, maar heel het volk. De profeten zien niet alleen maar een toepassing, maar de vervulling. In het christendom hebben we nu ook een overblijfsel, we hebben het beginsel. Maar de volle vervulling wacht tot de eindtijd. Welnu, in Ezra 2 vinden we duidelijk dit noodzakelijke punt om de profeten van het Oude Testament te kunnen verstaan. Het was maar een overblijfsel, een gering deel van het volk – nog geen 43.000 personen – hoofdzakelijk uit Juda en Benjamin, dat uit de gevangenschap in Babel terugkeerde. Slechts enkele verstrooiden uit de tien stammen waren erbij. De grote massa van de tien stammen was lang tevoren naar Assyrië weggevoerd. In Ezra 2 waren het hoofdzakelijk Joden die naar Babel waren gebracht, niet naar Assyrië.

De komst van Christus in vernedering

We hebben dus zowel in de aantallen als in de personen – de stammen waaruit het overblijfsel kwam – het bewijs dat het niet de vervulling van de profetie maar slechts een voorlopig herstel was. We weten ook de reden hiervan. Het was om gelegenheid te bieden voor de komst van Christus

in vernedering. De profeten zagen uit naar Zijn komst in heerlijkheid. Het was noodzakelijk dat een overblijfsel naar Jeruzalem zou teruggaan en dat de Heer hen in het land zou ontmoeten in grote vernedering, veel meer dan de vernedering die zij hadden ondergaan. Het was maar een klein overblijfsel en de Heer Zelf kwam in de diepste vernedering, doordat Hij Zich geheel in hun omstandigheden verplaatste, opdat Hij mocht tonen dat Hij ondanks de schande zou doorgaan en het diepste lijden zou ondergaan. Nee, nog meer, Hij zou onder het oordeel en de zonde zelf doorgaan, opdat Hij op een waarlijk goddelijke wijze – met het oog op de vervulling van Gods genade – verlossing zou aanbrengen. Daar dit alleen in vernedering kon zijn, zien we dat hun zwakke terugkeer rechtstreeks in overeenstemming was met de komst van de Heer in vernedering.

Ik weid niet uit over de bijzonderheden, dat is niet mijn doel in deze lezingen. Het gaat erom een algemene schets te geven en mensen te helpen dit gedeelte van het Woord van God met vrucht voor zichzelf te lezen. Maar voor ik verder ga, wil ik op één of twee belangrijke feiten wijzen.

Zorgvuldigheid bij de erkenning van medegelovigen

De ene is de voorzorg die men in acht nam, zoals we zien in het geval van de priesters. Er werd aan hun stamboom vastgehouden (vs. 61-63). Er staat hier: ‘En van de nakomelingen van de priesters: de nakomelingen van Habaja, de nakomelingen van Hakkoz en de nakomelingen van Barzillai, die een vrouw genomen had uit de dochters van Barzillai uit Gilead, en naar hun naam genoemd was.

Dezen zochten naar hun inschrijving onder hen die in het geslachtsregister waren ingeschreven, maar zij werden niet gevonden; daarom werden zij als onrein van het priesterschap geweerd'. En de stadhouder zei tegen hen dat zij niet van de allerheiligste dingen mochten eten. Zij zouden niet het volle genot van de priesterlijke voorrechten hebben, 'totdat er een priester zou aantreden met de urim en met de tummim'. Dat is in type: totdat de Heer Jezus straks komt, Die zonder twijfel Koning zal zijn, maar ook zal handelen in de volle rechten van het priesterschap, in het licht van Zijn goddelijke volmaaktheid. De urim en de tummim betekenen 'lichten' en 'volmaaktheden'. Dan zal Hij aan alle verwarring een einde maken en in alles wat ontbreekt voorzien.

Waar ik uw aandacht voor vraag is het beginsel dat – hoewel het een dag van zwakheid en vernedering was – het geen dag van achteloosheid was, maar van grote zorgvuldigheid. Het moest een dag zijn waarop Gods volk even waakzaam en oplettend voor Zijn Naam was, als in de begintijd, toen de dingen in de volle kracht en schoonheid van de goddelijke orde gezien werden. Dit beginsel is van grote waarde voor ons. In de huidige verwarring in de christenheid zijn we als ware aanbidders die in Zijn naam samenkomen, ertoe geroepen om grote voorzichtigheid in acht te nemen ten opzichte van allen die de naam van de Heer dragen. Mensen kunnen beweren de plaats in te nemen, die behoort te worden ingenomen door allen die als leden van het lichaam van Christus zijn aangenomen. Daarom hebben we recht te vragen dat zij hun afkomst bewijzen. De reden is duidelijk. Velen nemen nu in 't algemeen de plaats van christenen in, zonder het in werkelijkheid te zijn. We zijn verplicht te verlangen dat het bewijs getoond wordt, dat ze inderdaad

zijn wat ze belijden. We zullen geen geloof hechten aan een algemene belijdenis alleen. Terwijl we het als een feit erkennen, moeten we vragen dat er voldoende bewijs wordt gegeven.

Dit was in vroegere dagen niet zo nodig. Toen daalde de Geest van God met macht neer. Er was iets nieuws, en er was de nodige ernst voor de gelovigen om alle oude verbindingen te verbreken en in de naam van de Heer Jezus samen te komen. Er was weinig gevaar dat er mensen zouden komen, die niet werkelijk door God geleid werden. Als er iemand met inzicht maar zonder gewetens oefening kwam, die de kracht van God zag en die voor zijn eigen zelfzuchtige bedoelingen wilde aanwenden, dan kon hij worden ontmaskerd (Hand. 8). Ik denk hierbij aan Simon de tovenaer. Maar in de regel kwamen de mensen niet, tenzij het werkelijkheid was. Maar in onze dagen is het niet zo en we weten dat mensen zichzelf bedriegen. Men weet dikwijls niet wat het is echt tot God bekeerd te zijn, en wat het betekent leden van het lichaam van Christus te zijn. Ze zijn slecht onderwezen en in een ongezonde en verontreinigde atmosfeer opgevoed. Daarom is het noodzakelijk dat we verlangen dat hun afkomst – hun geestelijke stamboom – wordt bewezen. Er moeten echt bewijzen zijn dat ze in de ware en eigenlijke zin van het woord Christus toebehoren, en tot God zijn gebracht.

Nu, er zijn zeker personen die wel in de hemel zullen komen, maar die wij op aarde toch niet kunnen aannemen. Er kunnen mensen zijn die mogelijk worden afgewezen, omdat ze hun stamboom niet kunnen bewijzen. De Heer kan te midden van dingen die heel pijnlijk zijn, zien wat echt is. Maar wij moeten

eenvoudig tot God opzien naar de mate van onderscheid die Hij ons geeft.

Hoofdstuk 3

Herstel van de offerdienst

Dan zien we in Ezra 3 een ander principe van groot belang. Toen het overblijfsel werkelijk terugkeerde en zorg toonde, door niet laks te zijn ten opzichte van personen die de plaats van priesters in Gods nabijheid wilden innemen, wat was daarna hun eerste daad? Wat bepaalde hun karakter tegenover God? Hierin waren ze eensgezind: 'En zij plaatsten het altaar op zijn fundament, hoewel er verschrikking over hen was vanwege de volken van de landen rondom' (3:3a).

Hoe mooi is dat. Ze begonnen niet met de muur. Dit is merkwaardig, omdat er een ander boek is dat aan het bouwen van de muur gewijd is, namelijk het boek Nehemia. Hier begon het overblijfsel met God, niet met zichzelf. Ze begonnen met het offeren van brandoffers, die spreken van wat aangenaam is voor God. Het altaar was de schakel tussen God en Zijn volk, de plaats van gemeenschap met hen. Het was de plaats waar zij hun dank- en brandoffers brachten.

Dit toont dat de eerste gedachte van hun hart de aanbidding jegens God was, niet hun eigen bekwaamheid of dapperheid tegenover de vijanden. Dit is des te opvallender, omdat als reden wordt genoemd dat er verschrikking over hen was. Maar die vrees dreef hen uit naar God, niet naar andere mensen. Ze richtten geen verzoekschrift aan koning Kores. Het was evenmin de overweging van het gebrek aan middelen om een verdediging tegen hun vijanden op te werpen. Het eerste wat zij deden was het altaar op zijn fundament op te richten en offeranden aan God te brengen. 'Zij brachten daarop brandoffers voor de HEERE, brandoffers voor de ochtend en voor de avond' (3:3b).

Verder wordt uitdrukkelijk vermeld dat dit werd gedaan door Jesua, de zoon van Jozadak, met zijn broeders, de priesters. En door Zerubbabel, de zoon van Sealthiel, met zijn broeders, die het altaar van de God van Israël herbouwden 'om daarop brandoffers te brengen volgens wat geschreven staat in de wet van Mozes, de man Gods' (2:2). Ze plaatsten het altaar op zijn fundament, hoewel er verschrikking over hen was vanwege de volken van de landen rondom. Zij brachten daarop brandoffers voor de HEERE, brandoffers voor de ochtend en voor de avond. Ook vierden zij het Loofhuttenfeest zoals was voorgeschreven.

Wat hen kenmerkte was ijver voor het Woord van God. Het Woord werd toegepast met een eenvoudig oog. Ze namen geen gedeelten uit het Woord die op hun eigen omstandigheden en daden waren gericht, maar veeleer wat men aanvoelde wat passend was voor God. Het is een prachtig voorbeeld van het geloof van het overblijfsel. De gedachten waren op God gericht. Dit is te opvallender omdat

ze werkelijk bevreesd waren voor de vijanden rondom. Maar die vrees kwam niet op een menselijke wijze tot uiting door op hun hoede te zijn voor de vijanden, maar door dicht tot God te naderen en Hem te eren. Zij vierden ook het Loofhuttenfeest volgens wat geschreven staat, met het juiste aantal offers. Daaruit blijkt hun ijverige zorg voor het Woord van God. Het was niet zomaar iets dat hen bezighield, maar het gezag van het Woord van God over hun harten. Zo spreekt God er in elk geval over, en Hij stelt hen zo aan ons voor (vs. 4-5). We vinden later helaas hun falen, maar dit is het goede begin nadat ze uit de ballingschap waren teruggekeerd.

De voortdurende eredienst

‘Zij vierden het Loofhuttenfeest volgens wat geschreven staat, namelijk een brandoffer van een dag op die dag in het juiste aantal, overeenkomstig de bepaling voor elke afzonderlijke dag. Daarna het voortdurende brandoffer en dat voor de nieuwe maanden en voor alle geheiligde vastgestelde tijden voor de HEERE en voor ieder die een vrijwillige gave gaf aan de HEERE’ (vs. 4-5). Ze werden er niet moe van; het was geen voorbijgaande actie. Dagelijks werden de offers gebracht. Dat is heel belangrijk.

Het is altijd een ongelukkige zaak alleen op zondagmorgen Gods kinderen te zien verschijnen, om uiterlijk de band met de Heer en Zijn volk te onderhouden. Ik geef toe dat er omstandigheden kunnen zijn waar het niet anders kan, zoals ernstige ziekte of misschien bepaalde plichten van beslissende aard. Daarop zinspeel ik niet. We moeten dus

voorzichtig zijn in elk afzonderlijk geval te oordelen, tot we de feiten kennen. Maar ik noem toch als algemene regel dat de overtuiging die ons het samenkomen rondom de Heer aan Zijn tafel doet waarderen, ons ook enthousiast moet maken over andere gelegenheden om de Heer te ontmoeten, zodat we alle middelen benutten om in de waarheid te groeien. Want wat is de oorzaak van onze zwakheid in de aanbidding? Dat we niet toenemen in geestelijk inzicht! Als we de waarheid van God zouden kennen en in alle dingen tot Christus zouden opgroeien, zou er meer aanbidding zijn; en ik voeg eraan toe: grotere eenvoud. Het zou niet alleen het voortdurend herhalen van hetzelfde zijn, maar we zouden zonder er zelf over na te denken frisse gedachten hebben, omdat onze harten dag aan dag met de waarheid vervuld zijn. Daarom is het van zoveel belang elk uur van samenkomen te benutten.

De gemeente heeft dit in het begin blijkbaar aangevoeld, want ze waren gewend elke dag brood te breken. Ze kwamen elke dag samen en dat was niet voldoende voor hen. Het waren andere tijden. Ze gingen ook naar de tempel. Het is een vergissing te veronderstellen dat frisheid en volle vreugde van veel kennis afhangt, want dat was er niet in de gemeente te Jeruzalem. Ze werden nog beïnvloed door de stand van zaken in Israël. Daarom gingen ze in de eerste tijd nog naar de tempel. En een groot aantal priesters werd aan het geloof gehoorzaam, maar het is best mogelijk dat ze hun stieren en bokken verder geofferd hebben. Toch hielden ze vast aan het ware Offer, ze hadden de waarheid van Christus begrepen. Zo zeker als ze dit hadden gedaan, zo zeker zou de dag komen dat ze met hun stieren en bokken hadden afgedaan. Maar de dag zou nooit komen dat ze het zonder

Christus konden stellen. Ze zouden iets veel beters leren en meer ten volle geloven.

Als God ons de waarheid schenkt, beseffen we niet direct de consequenties daarvan. Maar de uitwerking van de waarheid zal zijn dat wat in strijd met de waarheid is, uit onze zielen wordt verdreven, omdat het in strijd is met Gods wil. Daarom moeten we de mensen tijd voor geestelijke groei geven. Er is geduld met hen nodig. U moet hen versterken en aanmoedigen de waarheid aan te nemen. In plaats van dadelijk resultaat te verwachten, moet u plaats geven voor groei. Het is heel gemakkelijk een hoeveelheid waarheid met het verstand op te nemen. Maar dat is geen leven, geen kracht, geen groei. Wat goddelijk is, leeft. En wat leeft moet een wortel hebben, het moet groeien en dat kost tijd. Het is geen teken van groei als alles zich in één ogenblik ontwikkelt. Het verstand van de mens kan de dingen in zich opnemen. Als iemand knap is, kan dat heel vlug. Maar dat heeft geen waarde. Wat zo helder schijnt, kan even snel uitgaan. Terwijl wat van God is, zal leven en blijven.

We hebben dus gezien dat het Woord een grote plaats in hun leven innam en gezag over hen had, en dat vanaf het begin. Het vormde hen niet alleen met het oog op de bijzondere najaarsfeesten, maar leidde hen ook bij het brengen van de dagelijkse brandoffers. Natuurlijk spreek ik hierover nu in verbinding met de Joodse leefwereld, maar het heeft ons evengoed iets te zeggen.

‘Vanaf de eerste dag van de zevende maand begonnen zij de HEERE brandoffers te brengen’. Maar zo wordt eraan toegevoegd: ‘de fundering voor de tempel van de HEERE was nog niet gelegd’ (3:6). U ziet dat er vooruitgang was.

Geen overblijfsel dat ooit door genade geroepen is, begrijpt dadelijk de hele waarheid die God bezig is hun te geven. Het is ook voor het geheel een zaak van geestelijke groei, niet alleen voor de enkeling. Ze kwamen niet direct tot het verstaan van Gods gedachten, en waren in het begin niet in staat te doen wat een volgende dag werd begrepen en waartoe ze dan ook kracht kregen. Want de fundering voor de tempel was nog niet gelegd.

Begin van de herbouw van de tempel

Maar we vinden het volgende bij deze stand van zaken: 'in het tweede jaar na hun komst naar het huis van God in Jeruzalem, in de tweede maand, begonnen Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, en Jesua, de zoon van Jozadak, en de overigen van hun broeders, de priesters en de Levieten, en allen die uit de gevangenschap naar Jeruzalem waren gekomen, met de bouw. Zij stelden de Levieten aan van twintig jaar en daarboven om toezicht te houden op het werk aan het huis van de HEERE' (3:8). Dit is heel belangrijk. Ze dachten niet dat al het werk was gedaan als ze maar naar Jeruzalem kwamen, en daar eenvoudig als Israëlieten zouden worden erkend. Het ging hun om de heerlijkheid van Jahweh en van Zijn huis.

Dit is van grote betekenis. Tegenwoordig schijnen velen te denken dat de enige zegen en het enige werk van belang de bekering van zondaren is, door hen tot God te brengen. Maar dat is een vergissing. Nu kan ik God ervoor danken dat in de huidige zwakke toestand van de christenheid zelfs de zwakste gelovige het belang ziet van de wedergeboorte van een ziel

tot God. In plaats dat ik het bestrijd verheug ik mij erover. Ik verheug mij erover dat er zelfs katholieke mensen zijn die echt bekering zoeken. En ik weet van een kind van een van onze broeders in Duitsland, dat hij door het werk van een katholieke jongeman tot bekering is gekomen. Hij had in de gevechten tijdens een veldtocht van zijn land een dodelijke wond gekregen. Hij was een lichtzinnige jongeman, die de waarheid had gehoord maar niet ernaar had gehandeld tot de dood en het oordeel van God hem voor ogen stonden. En de persoon die hem tot bekering leidde was een katholiek. Dit was ongetwijfeld beschamend! Het was iemand die blijkbaar de Heer volgde en Hem liefhad, maar in de duisternis van dit systeem leefde. Zo kan de Heer iemand uit een systeem van geestelijke duisternis gebruiken om het middel te zijn om een ander, die beter had behoren te weten, op het licht en het leven van God te wijzen.

Nu, God is soeverein. Daarom heb ik me nooit verbaasd als ze me zeiden dat God deze of die persoon in omstandigheden van de meest pijnlijke aard had gebruikt. Toch zoekt God naar getrouwheid en gebruikt die ook. Hij zal altijd mensen zegenen die in de naam van Christus uitgaan om zondaren te winnen en tot bekering te leiden. En Hij zal dan ook bekering geven. Maar er is nog een ander werk, het werk aan Gods huis. En sta me toe te zeggen dat dit speciaal bedoeld is voor het volk van God. Er is meer dan de terugkeer van de Israëlieten en de erkenning van de priesters en de Levieten. Men moest zich namelijk inzetten voor het huis van Jahweh, voor de gezamenlijke taak om zich tot Gods naam te vergaderen. Dat was zo kostbaar voor Israël. Dat was de reden waarom ze naar Jeruzalem trokken, toen ieder persoonlijk in zijn eigen stad woonde. De wil om dit werk te doen bracht hen samen.

En de erkenning van het goddelijke recht op de centrale plaats van eredienst bracht hen bijeen.

Nu, hierover wil ik graag iets meer zeggen, en ik geloof dat de Heer hier meer van wenst te zien. Het is een ding van groot belang voor ons. Het gaat niet om minder zorg voor de zielen, niet minder belangstelling in hun heil, maar om een dieper, sterker gevoel voor wat te maken heeft met de heerlijkheid van de Heer te midden van Zijn eigen volk. Dit klemt te meer als we ons afvragen waar dit nog wordt gevonden? U kunt in vele groepen en kringen mensen vinden die zich met de prediking van geloof en bekering bezighouden, omdat ze godvrezend zijn. Maar houden zij zich ook bezig met de verheerlijking van de Heer te midden van Zijn gemeente? Daarom ben ik ervan overtuigd dat wij die ertoe gebracht zijn te beseffen wat de gemeente van God is, des te meer verantwoordelijkheid hebben. Op ons, zo zwak als wij zijn, rust speciaal de verantwoordelijkheid om uitdrukking aan die waarheid te geven. Dat is de zorg en het verlangen van ons hart voor het welzijn van de gemeente, voor wat in verbinding met de naam van de Heere aan de mens hier beneden is toevertrouwd.

Als we de Israëlieten hier met dit doel vinden, zien we een merkwaardig onderscheid onder hen: 'En de bouwers legden de fundering van de tempel van de HEERE, en men stelde de priesters op, gekleed in ambtsgewaad, met de trompetten, en de Levieten, de nakomelingen van Asaf, met de cimbalen, om de HEERE te prijzen, naar de richtlijnen van David, de koning van Israël. Zij zongen in beurtzang bij het prijzen en bij het danken van de HEERE dat Hij goed is, dat Zijn goedertierenheid over Israël tot in eeuwigheid is.

Heel het volk hief een groot gejuich aan bij het prijzen van de HEERE, omdat de fundering voor het huis van de HEERE gelegd was. Maar velen van de priesters en de Levieten en de familiehoofden, namelijk de ouderen die het eerste huis op zijn fundering gezien hadden, huilden met luide stem toen zij dit huis voor hun ogen zagen, terwijl vele anderen met gejuich en met blijdschap hun stem verhieven' (3:10-12).

Op het eerste gezicht lijkt het vreemd dat deze zaak voor de één een bron van vreugde en voor de ander een bron van droefheid was. Hoe kan dat? De oorzaak van de tranen bij de ouderen was dat ze voelden hoe arm de huidige uitdrukking van de heerlijkheid van de HEERE in hun midden was, vergeleken met wat zij eens hadden waargenomen in de tempel van Salomo. Het was een bron van vreugde voor de anderen, die alleen de grootste vernedering van de naam van de HEERE op aarde hadden gekend. En nu was hun hart verheugd dat er tot op zekere hoogte een duidelijke en besliste belijdenis van Zijn naam was als Degene die het recht had Zijn volk te vergaderen, hoewel het hier maar een overblijfsel betrof. Ze hadden allemaal gelijk, maar hoe verschillend waren de gevoelens van hun harten. Maar het was zeker niet zo dat de ouderen geen vreugde kenden over het weer gelegde fundament. Maar toch had het gevoel van droefheid over de smaad voor Zijn Naam de overhand. Er leefde meer het besef van tuchtiging bij hen. Beiden werden door de Heere geleid, maar in verschillende mate. Ik ben ervan overtuigd dat de ouderen een dieper gevoel van Gods heerlijkheid hadden.

Hoofdstuk 4 en 5

Tegenstand bij de tempelbouw

Er is op aarde geen zegen van God, of de duivel komt met list en vijandschap. Dat vinden we ook in deze hoofdstukken. Er kwamen tegenstanders van de tempelbouw naar Zerubbabel en de familiehoofden en die zeiden tegen hen: 'Laten wij samen met u bouwen, want zoals u zoeken ook wij uw God. En aan Hem offeren wij sinds de dagen van Esar-Haddon, de koning van Assyrië, die ons hierheen heeft laten trekken' (4:2). Hoe vriendelijk scheen het te zijn. Wat fijn dat hun burenen nu tenminste – in plaats van de oude tegenstand – vriendelijk aanboden te helpen bouwen en dezelfde God als zij te aanbidden en te dienen.

Moest Israël zich verheugen? Nee, geliefden, in deze wereld moeten we de dingen altijd goed beoordelen. We moeten inderdaad oppassen *hoe* we oordelen, maar niettemin moet dit gebeuren. We moeten alle dingen op de proef stellen en vasthouden wat goed is; dat deden ze bij deze gelegenheid. Zerubbabel en Jesua werden in deze dagen

niet bedrogen zoals Jozua en de oversten lang geleden bij een soortgelijke gelegenheid, toen de Gibeonieten in hun pelgrimsvermomming aankwamen. 'Maar Zerubbabel en Jesua en de overige familiehoofden van Israël zeiden tegen hen: Het is niet aan u en aan ons om samen een huis voor onze God te bouwen, want wij alleen zullen het bouwen voor de HEERE, de God van Israël, zoals koning Kores, de koning van Perzië, ons geboden heeft' (4:3).

Zonder twijfel was het een toestand van zwakheid, van vernedering. Want waarom werd koning Kores genoemd? Wat had hij ermee te maken? Was het niet vreemd dat hij Israël dit bevel moest geven! Maar dat was de realiteit. Ze waren werkelijk in het openbaar vernederd als volk en nog niet verlost uit deze situatie van vernedering. Maar terwijl ze dank verschuldigd waren aan de machten die er toen waren vanwege de bescherming die ze kregen, onderhielden zij stipt het Woord van God wat de bijzondere plaats van Israël betrof. Ze waren minstens even beslist, zo niet meer, dan in de dagen van Mozes of David of anderen. Nooit was er in Israël een dieper besef geweest van de bijzondere plaats die ze innamen dan in deze tijd van herstel, toen ze zo zwak en nederig waren.

Wat een belangrijke les voor ons! We moeten de bijzondere plaats van de gemeente van God niet opgeven, omdat we maar een 'overblijfsel' zijn. We moeten het beginsel niet opgeven dat alleen ware leden van het lichaam, die als zodanig ook erkend zijn, een plaats van verantwoordelijkheid in het werk van de Heere hebben. We moeten niet zwichten voor de geest van de tijd. Zo handelden in elk geval Zerubbabel en Jesua, en ze hadden gelijk.

Toch ontmoedigde het volk van het land de inwoners van Juda en verzwakte hun handen. Nu toonden ze wie ze werkelijk waren: geen vrienden maar tegenstanders. En let erop, ze waren tegenstanders, hoewel ze de God van Israël aanbaden en in die tijd geen afgodendienaars waren voor zover we weten. Dat wordt ook niet gezegd. Maar ze behoorden niet tot het volk Israël, en dat was voldoende.

De tegenstanders van Juda en Benjamin hoorden dat de kinderen Israëls de tempel herbouwden, en daarom kwamen ze in actie. Ze kwamen in een gewaad van vroomheid, maar het was in werkelijkheid om hen te hinderen. Dat was het doel van de satan, maar zijn plannen werden verijdeld. Toch wordt gezegd dat het volk van het land het volk van Juda ontmoedigde en schrik aanjoeg bij het bouwen. 'En zij huurden raadslieden tegen hen om hun plan te verijdelen, al de dagen van Kores, de koning van Perzië, tot aan het koningschap van Darius, de koning van Perzië' (4:4-5).

Hier zien we een ernstig falen. Diverse koningen regeerden tussen Kores en Darius. Ze worden in het verdere van dit hoofdstuk, dat een tussenzin vormt, genoemd om te verklaren wat er tussen de genoemde tijdstippen plaatsvond. 'Tijdens het koningschap van Ahasveros, in het begin van zijn koningschap, schreven zij een aanklacht tegen de bewoners van Juda en Jeruzalem. In de dagen van Arthahsasta schreven Bislam, Mithredath etc.' Dit vond allemaal plaats in de tussentijd en hun aanmatigende tegenstand had effect en bracht de Israëlieten in verwarring, zodat zij ophielden met bouwen. Maar let erop dat God in dit gedeelte het ophouden van de bouw niet toeschrijft aan de tussenkomst van de koning, hoewel deze ten slotte dit bevel gaf, toen hij

zwichtte voor het aanhoudende verzoek van de vijanden om de Israëlieten te laten ophouden. Maar de Israëlieten stopten al vóóordat de koning hiertoe bevel gaf. Het was gebrek aan geloof van hun kant, waardoor ze ophielden. En, geliefde vrienden, is dit niet haast altijd zo? Het ophouden van de zegen onder Gods volk is in wezen nooit het werk van de vijand van buiten, maar gebrek aan geloof en innerlijke trouw onder Gods volk.

Het is heel belangrijk dit te bedenken, omdat wij zo geneigd zijn de schuld te geven aan de omstandigheden. Zij zullen dit misschien ook wel gedaan hebben, maar zij hadden ongelijk. God zou met hen zijn geweest wanneer zij in het geloof tot Hem hadden opgezien. Hij zou hen bewaard hebben voor het stoppen met het werk. Maar zij hielden zich teveel bezig met wat de mensen wel zeiden en deden, in plaats van alleen tot God op te zien zoals in het begin toen ze het altaar op zijn fundering plaatsten. In plaats van tot Hem te roepen, luisterden ze naar de tegenstander en hielden op met werken. En toen slaagde de tegenstander erin met het gezag van de koning te bezegelen wat zij al hadden bereikt.

De bouw hervat en voltooid

Er is nog iets anders van groot belang. Dat is de wijze waarop God de zaak weer in orde bracht. Het gebeurde niet op gezag van koning Darius, die later de deur weer opende, maar door de directe tussenkomst van Gods macht: de kracht van Zijn Geest in de profeten Haggai en Zacharia. Zie de eerste verzen van Ezra 5, waar wij lezen: 'De profeten Haggai, en Zacharia, de zoon van Iddo, profeteerden onder de Joden die

in Juda en in Jeruzalem waren; in de Naam van de God van Israël profeteerden zij tegen hen. Toen stonden Zerubbabel, de zoon van Sealthiël, en Jesua, de zoon van Jozadak, op en begonnen het huis van God, Die in Jeruzalem woont, te herbouwen. Gods profeten, die hen ondersteunden, waren bij hen' (5:1-2).

Hoe moedig is het geloof! En God rechtvaardigt het geloof dat Hij in de harten werkt. Want hoewel er schijnbaar gebrek aan eerbied voor het koninklijke gezag was, hadden zij in feite volkomen gelijk om door te gaan met het werk. Want als Arthahsasta de bouw van het huis al had stopgezet, Kores had eerder bevolen het te herbouwen. Wat ze deden was helemaal in orde. Ze beschouwden het als een bijkomstige zaak wat Arthahsasta had besloten, als iets dat alleen door de omstandigheden tot stand was gekomen. Zij vatten het op als een bevel, niet van Perzië, maar van de koning zelf. Ze gingen terug tot wat Kores had bevolen. Ze wisten dat één van de grondbeginselen van het Perzische koninkrijk was dat de wetten van de Meden en Perzen onveranderlijk waren. Arthahsasta had de wet veranderd.

Als deze laatste de tempelbouw direct in het begin had verboden, was er misschien een vrij groot probleem geweest. Aan de ene kant was er de directe opdracht van Godswege, en aan de andere kant de tegenovergestelde eis. Daarnaast geldt het beginsel dat we God méér moeten gehoorzamen dan de mensen. Maar in feite was het – zoals u ziet – een tegenstelling tussen twee koningen, met slechts dit belangrijke verschil dat de eerste en grootste koning, de stichter van de Perzische monarchie, degene was die bevolen had de tempel te herbouwen. De Joden hadden daarom

gelijk toen ze volgens het bevelschrift van Darius handelden. Arthahsasta had meer onder de invloed van tijdelijke omstandigheden gehandeld en was nu gestorven (Ezra 4). Ze waren volkomen gerechtvaardigd om zich te beroepen op het woord van Kores. Maar de waarheid is dat wat invloed op hun hart had uitgeoefend, het Woord van God was door middel van de profeten.

Ik wijs hierop om te laten zien hoe heerlijk God, naast het woord van de profeten, een bevestiging kan geven van wat Zijn volk deed. En dit is des te belangrijker, omdat de profeten ook hierop zinspelen. De profeet Jesaja vooral noemt het bouwen van het huis van Jahweh in verbinding met Kores (Jes. 45). Het wordt duidelijk met hem verbonden: niet alleen de verwoesting van Babylon, maar ook het herstel van het huis van Jahweh, zodat de teruggekeerde ballingen ruimschoots gerechtvaardigd waren. Zo geeft God altijd Zijn volledige bescherming en leiding aan het geloof.

Zo begonnen dan de profeten het hart van het volk in beweging te brengen, en het volk handelde naar het woord van de Heere. En God droeg zorg voor de koning. Hij zorgde ervoor dat er een nieuw onderzoek kwam, hoewel het volk was benadeeld door de Samaritaanse agressie en Arthahsasta was beïnvloed door de gedachte dat Israël en de Joden geen goede naam hadden, en Jeruzalem in 't bijzonder een oproerige stad was geweest. Darius onderzocht de zaak, en het is een welbekend feit uit de geschiedenis – zoals we het ook hier vinden – dat hij geneigd was te handelen volgens wat Kores had bepaald. Hij had het grootste respect voor Kores als de stichter van het rijk en wilde zijn besluiten in ere houden. Vandaar zijn bereidheid om zo te handelen, terwijl hij zich

niet in het minst bekommerde om Arthahsasta of iemand anders. Darius ging terug tot Kores en concludeerde dat deze, in tegenstelling met wat hun tegenstanders beweerden, had bevolen wat de Joden wensten. Zo weet God alle gevaar af te wenden en de dingen in orde te brengen. Onze taak is niet de ene koning tegen de andere uit te spelen, maar om in de Naam van de Heere voorwaarts te gaan en Zijn woord als waarborg te nemen. Zo kunnen wij er volkomen zeker van zijn dat Hij, als wij door Hem geleid worden, van Zijn kant de mensen en de omstandigheden zal besturen. Dat is Zijn werk, niet het onze. Onze taak is door het geloof te leven. Hij zal handelen met degenen die tegenstand bieden.

Hoofdstuk 6

De tegenstander tot zwijgen gebracht

We lezen in Ezra 6 het volgende: ‘Toen gaf koning Darius bevel en men zocht in het archief, waar men de schatten neerlegt, in Babel. En in Achmetha, de burcht in het gewest Medië, werd een boekrol gevonden, waarin het volgende geschreven stond: Om in gedachten te houden: In het eerste jaar van koning Kores gaf koning Kores een bevel: Het huis van God in Jeruzalem, laat dat huis weer opgebouwd worden op de plaats waar men offers brengt’ (6:1-3). Dat was genoeg voor Darius. Daarom was zijn reactie als volgt: ‘Welnu, Tattenai, stadhouder van het gebied aan de overzijde van de Eufraat, Sthar-Boznai en uw ambtgenoten, u gerechtsdienaren aan de overzijde van de Eufraat, blijf daar weg’.

Hij gaf hen dus een berisping en zei: ‘Laat hen aan het werk blijven aan dit huis van God. Laten de stadhouder van de Joden en de oudsten van de Joden dit huis van God herbouwen op zijn oorspronkelijke plaats’ (6:6-7). Dus in

plaats van naar hun tegenstanders te luisteren, eerde Darius de Joden. En hij gaf nieuwe bevelen en voerde nog vollediger uit wat al in het eerste jaar van Kores was afgekondigd. Hij schreef: 'Ook wordt door mij bevel gegeven wat u moet doen voor de oudsten van deze Joden, om dit huis van God te herbouwen (...). Ook wordt door mij bevel gegeven dat van iedereen die dit bevel overtreedt een balk uit zijn huis zal worden uitgerukt, die zal worden opgericht; daaraan zal hij worden opgehangen. Zijn huis zal hierom tot een mesthoop gemaakt worden. Moge God, Die Zijn Naam daar heeft doen wonen, elke koning en elk volk omverwerpen die zijn hand uitstrekt om mijn bevel te overtreden door dit huis van God in Jeruzalem te schaden. Ik, Darius, heb het bevel gegeven, laat het zorgvuldig uitgevoerd worden' (6:8-12).

Zo werden de tegenstanders volkomen tot zwijgen gebracht en kwam er een eind aan hun verzet. En de bouw van het huis van God kreeg niet slechts een duw in de goede richting, maar bereikte zijn voltooiing. Want, zoals we al zagen, het is mooi dat de Joden geloof hadden om de bouw van het huis te hervatten, vóórdat zij een nieuw bevel kregen. 'En de oudsten van de Joden bouwden en maakten goede vorderingen onder de profetie van Haggai, de profeet, en Zacharia, de zoon van Iddo. Ze bouwden en voltooiden het overeenkomstig het bevel van de God van Israël en overeenkomstig het bevel van Kores en Darius en Arthahsasta, de koning van Perzië' (6:14). Want nu God hun volmacht had gegeven, bestuurde Hij ook alles in hun voordeel. 'En dit huis werd voltooid op de derde dag van de maand Adar; het was het zesde regeringsjaar van koning Darius. En de Israëlieten, de priesters, de Levieten en de overige ballingen verrichtten de inwijding van dit huis van God met vreugde' (6:15-16).

Hoofdstuk 7

De zending van Ezra

In Ezra 7 hebben we een nieuw en belangrijk thema in dit boek. Het gaat om de zending van Ezra, die in het zevende jaar van Arthahsasta de Israëlieten kwam bezoeken. ‘Ezra had immers zijn hart erop gericht om de wet van de HEERE te onderzoeken, om die te doen en om in Israël de verordeningen en bepalingen te onderwijzen’ (7:10). Dit is hoogst belangrijk voor allen die zich nu in de positie van een overblijfsel bevinden. Het is niet het nutteloze vragen om kracht, wat een grote valstrik is in een toestand van zwakheid.

Toen de gemeente ontstond, begon ze met kracht, maar nu verkeert ze in een toestand van verval. We hebben geen kracht nodig, maar zelfkritiek: zelfoordeel en een gehoorzaam hart om de wil van God te doen. Gehoorzaamheid gaat altijd gepaard met zelfoordeel. Het punt is dat als de mensen denken dat er grote kracht nodig is, ze in werkelijkheid de schuld van de situatie aan God geven. Ze zeggen dat er

zoveel zwakheid is: 'Het is niet mogelijk om samen te komen om de Heer te aanbidden of iets anders te doen; we hebben geen kracht'. Dat is een dwaze gedachte! Vooral voor hen die weten wat God speciaal in de gemeente heeft gewerkt: de zending van de Heilige Geest om voor altijd in haar te wonen. En als de Heilige Geest geen Geest van kracht is, weet ik niet wat het dan wel is.

Maar beste vrienden, wat we werkelijk nodig hebben, is geloof in de kracht die we *hebben* ontvangen, in plaats van al deze klachten – alsof God de kracht had weggenomen en alsof het onze taak is op onze eigen manier door te gaan, terwijl we om kracht roepen. Nee, wat we hebben te doen, is onze hand op de mond te leggen en onszelf in het stof neer te buigen. En de plaats van werkelijke ootmoed in te nemen, als er iets is dat de werking van Gods Geest verhindert. Het gaat erom in ootmoed te verlangen Zijn wil te doen.

Enige jaren geleden ontstond er een beweging onder mensen die de naam van de Heere droegen, en ze baseerden hun positie openlijk op de behoefte aan kracht en riepen erom tot God. Wat was het gevolg? Ze ontvingen kracht; maar ik ben ervan overtuigd dat die kracht in werkelijkheid slechts schijn was en niet van God kwam. En hoewel er hoogst merkwaardige dingen leken te gebeuren en er zelfs een soort nabootsing was van de gave van vreemde talen, was het alleen een vertoning. Het was geen werkelijkheid, het was van de satan. Het begon en eindigde ook met de meest verschrikkelijke afwijking van de waarheid van God en de grootste oneer die ooit de naam van de Heere tot op die dag was aangedaan. Er was nooit zo'n stelselmatige oneer van

Christus in de gemeente, voor zover ik weet, als de dingen die plaatsvonden door dit alles.

Geen kracht, maar ootmoed

Wat ons zou moeten kenmerken, is het ware werk van God waaraan wij door genade mogen deelhebben. Niet het roepen om kracht en dan in ongehoorzaamheid blijven leven, tot wij kracht ontvangen. Het gaat erom dat wij ophouden met zondigen en van God leren het goede te doen. Het gaat om het erkennen van zonde in de gemeente en van ons eigen falen in het bijzonder; en dan naar het licht dat God ons geeft, ons dagelijks afzonderen van wat naar Zijn gedachten verkeerd is.

Dit was precies wat het hart van Ezra vervulde. Hij kwam met een hart dat vastbesloten was de wil van God te doen. Dit was zijn doel: 'Ezra had immers zijn hart erop gericht om de wet van de HEERE te onderzoeken, om die te doen en om in Israël de verordeningen en bepalingen te onderwijzen. Dit is het afschrift van de brief die koning Arthahsasta had meegegeven aan Ezra, de priester, de schriftgeleerde' (7:10-11a). Over dit laatste hoef ik niet uit te weiden. Ezra was gemachtigd om te handelen. Maar het belangrijke punt is dat u ziet dat het doel van zijn hart was om de wil van God te doen.

Dit geeft ons nu het recht te zeggen dat ons hart alleen op Christus moet zijn gericht, zoals het ook het geval was met de gemeente in Filadelfia. Hoe stelt de Heere Zichzelf daar aan ons voor? Wat zegt Hij over Zijn daden? 'Ik heb een geopende deur voor u gegeven' (Openb. 3:8). Hij heeft

macht te openen en niemand kan sluiten, en te sluiten en niemand kan openen. Maar de wijze waarop Hij Zijn macht hier gebruikt, heeft als doel ons een open deur te geven.

In dit hoofdstuk is koning Arthahsasta de publieke figuur, die een open deur aan Ezra geeft. Dat is waar. Maar Ezra had zijn hart erop gericht om de wil van God te doen. God leidt alle uiterlijke omstandigheden en opent de weg, als wij innerlijk de wens hebben om te doen wat in Zijn ogen juist is. We hebben nooit reden om ons over de omstandigheden te beklagen, als ons hart zuiver is voor God. Hij kan en wil voor al het andere zorgen.

Wat wij moeten doen, is onszelf oordelen. Ik ben overtuigd dat dit in onze tijd het grote gebrek is van het overblijfsel in de christenheid. We moeten niet om kracht vragen; als die ons zou worden gegeven, zou ze onze ondergang kunnen zijn. We hebben eerder ballast nodig om de waarheid die we ontvangen hebben vast te houden, dan volle zeilen om onszelf te vertonen op een nog meer ongepaste wijze dan nu al gebeurt. Want weten we niet allemaal dat onze kennis ver boven onze liefde en goedheid uitgaat? En denkt u dat we meer nodig hebben om ons topzwaar te maken? Ik ben juist van het tegendeel overtuigd. Wat we nodig hebben is de geest van zelfoordeel, zodat we onszelf niet groter maken dan wij nu al geneigd zijn te doen. We moeten de waarheid van God in nederigheid en liefde uitdragen, in het diepe besef van onze tekortkomingen. Dat past ons, daarnaar behoren we te streven! Kracht in zo'n zwakke toestand zou onze ondergang zijn, daarvan ben ik overtuigd. En daarom dank ik God dat het Hem niet behaagt meer hiervan te geven. Wat wij nodig

hebben, is de werking van de Geest in zelfoordeel. En als dat het geval is, zal de zegen stromen als een rivier.

Hoofdstuk 8

Ezra's reisgenoten en helpers

Ezra ging verder en bracht familiehoofden uit Israël bijeen. Hij vergaderde hen bij de rivier die naar Ahava stroomt, en zij sloegen daar voor drie dagen hun kamp op, zoals we lezen in Ezra 8:15. Toen hij lette op het volk en de priesters, trof hij daar echter niemand van de Levieten aan. Er was dus een manco bij hun toekomstige werk, een gebrek aan dienaars. Dan lezen we verder: 'Toen stuurde ik Eliëzer, Ariël, Semaja, Elnathan, Jarib, Nathan, Zacharja en Mesullam, familiehoofden, en Jojarib en Elnathan, die inzicht hadden, en ik gaf hun een bevel voor Iddo, het hoofd in de plaats Casifja. Ik legde hun woorden in de mond om te spreken tot Iddo, zijn broeder en de tempeldienaren in de plaats Casifja met het verzoek ons dienaren voor het huis van onze God te brengen. En zij brachten ons, omdat de goede hand van onze God over ons was, een verstandig man, uit de nakomelingen van Machli, de zoon van Levi, de zoon van Israël, namelijk Serebja, met zijn zonen en zijn broers: achttien man etc. (...) Toen riep ik daar bij de rivier Ahava een vasten uit, om ons

te verootmoedigen voor het aangezicht van onze God en om Hem om een voorspoedige reis te verzoeken voor ons, voor onze kleine kinderen en voor al onze bezittingen' (8:16-21).

Daar gaat het dus om: niet vragen om kracht, maar zichzelf verootmoedigen voor Gods aangezicht. Als wij nederig buigen voor de Heere, kan Hij ons Zijn zegen geven. 'Toen riep ik daar bij de rivier Ahava een vasten uit, om ons te verootmoedigen voor het aangezicht van onze God en om Hem om een voorspoedige reis te verzoeken (...), want ik schaamde mij ervoor om van de koning een leger en ruiters te vragen om ons te helpen tegen de vijand onderweg'. Het ging niet om uiterlijke kracht, dat was niet het doel. Zij hadden immers tegen de koning gezegd: 'De hand van onze God is ten goede over al wie Hem zoeken, maar Zijn kracht en Zijn toorn is over al wie Hem verlaten. Wij vastten en verzochten onze God hierom, en Hij liet Zich door ons verbidden' (8:22-23). En in plaats van een afdeling soldaten om hen te beschermen, hield God Zelf de wacht over hen, wat veel beter was. Zo kwamen ze door alle moeilijkheden heen in Jeruzalem.

Hoofdstuk 9 en 10

Israël vermengd met de heidenvolken

Terwijl Ezra zich onder het volk bevond, bereikte hem een ernstig en droevig bericht. Er was bij hem al verootmoediging in de ballingschap, vóórdát hij het land bereikte. Maar toen hij in het land kwam, zag hij een hoogst droevig beeld. Hij vond het volk dat al eerder uit de ballingschap was teruggekeerd – en vergaderd was tot de naam van Jahweh in Jeruzalem – in treurige omstandigheden. Hij vond redenen om zich te schamen. Gods volk had zich vermengd met de heidenen. Ze waren huwelijksbanden aangegaan met mensen die de afgoden dienden.

Wat een droevige zaak was dit voor het hart van de man, die zich buiten het land al voor zijn God had verootmoedigd te midden van de ballingen. Nu kwam hij in het land en zag dat zijn volksgenoten – die vol moesten zijn van het besef van Gods genade en mochten vertrouwen op Zijn beschermende hand – zich in een toestand bevonden van zorgeloosheid, laksheid en afwijking van Zijn wegen. Ze waren uiterlijk dicht

bij Hem, maar innerlijk ver van Hem verwijderd. Zo wordt ons hier verteld: ‘Toen deze dingen voltooid waren, traden de vorsten op mij toe en zeiden: Het volk van Israël, de priesters en de Levieten hebben zich niet afgezonderd van de volken van de landen rondom wat hun gruwelen betreft, namelijk van de Kanaänieten, de Hethieten etc. (...)’ (9:1-2).

Zo was het zelfs niet bij de Samaritanen. Hier waren uitdrukkelijk personen uit Jeruzalem, en niet alleen van het gewone volk, maar zelfs priesters en Levieten, die zich aanpasten aan de Kanaänieten. En bent u soms verbaasd dat onder gelovigen die vergaderd zijn tot de naam van de Heere Jezus, ook ernstige vormen van kwaad voorkomen? Waarom moest dat gebeuren? Deze mensen wandelden niet met God! Als God ons niet bewaart, zal ernstig kwaad zelfs voorkomen op de plaats waar men het dichtst bij Hem is, doordat men niet met Hem wandelt. Want de grootste inspanning van de boze is hiertegen gericht. Dit haat hij boven alles wat er bestaat op aarde.

Als christenen hand in hand met de wereld wandelen, kan de vijand hen met rust laten. Hij weet waarheen de wereld hen zal leiden. Waar vlees en Geest hand in hand gaan, krijgt het vlees altijd de overhand. De enige manier om door de Geest te wandelen, is het vlees te oordelen – geen compromis ermee sluiten – en onze leden die op de aarde zijn te doden. Maar alle pogingen om harmonie te bereiken tussen vlees en Geest zijn vergeefs. Daarom kan de vijand die harmonie op z’n beloop laten. Hij weet wel dat alles wat vleselijk is de zaak van God te gronde zal richten, wat er ook voor goeds mee verbonden mag zijn.

Maar als er personen uit de wereld zijn bijgekomen, die belijden christen te zijn en het vlees te hebben geoordeeld, en vervolgens de wereld weer toelaten in hun hart en het vlees laten werken, wat kan er anders volgen dan de meest jammerlijke dingen? We merken dit vooral bij de aanbidding in de samenkomsten van Gods volk. Als wij aan persoonlijke gevoelens toegeven of onze eigen mening toelaten en door onze eigen gedachten worden geleid, wordt het zelfs erger dan in de wereld. De wereld wil in elk geval de schijn hooghouden. Maar als er een heulen met het kwaad is en het toelaten ervan, zal het vlees zich in zijn slechtste vorm openbaren en zal de satan grote oneer over de naam van de Heere brengen.

Zo was het hier. Het was niet in Babel, maar in Judea, dat men naar de gewoonten van de Kanaänieten handelde. Het waren geen mensen die ver van Jeruzalem woonden! Het was het volk en de priesters, die vervreemd waren van de wil van de Heere. Zij waren het die geen afstand namen van de gruwelen (de afgoden) van de Kanaänieten, de Hethieten, de Ferezieten, de Jebusieten, de Ammonieten, de Egyptenaren en de Amoriëten. Want zij hadden uit hun dochters voor zichzelf en voor hun zonen vrouwen genomen, waardoor het heilige zaad zich had vermengd met de volken van de landen rondom. Ja, de leiders waren in deze trouwbreuk voorgegaan (9:1-2). Wat een conclusie: de machthebbers waren hierin voorgegaan! En veronderstelt u dat wij vrij zijn van zulke gevaren? Geenszins! Laat ons dan met ernst tot God opzien. Maar we moeten ook bedenken dat ware zegen allereerst van *persoonlijke aard* is, en dat persoonlijke zegen altijd moet wortelen in zelfoordeel voor God. We zullen zien dat dit juist met Ezra het geval was. Hij had zich voor God

verootmoedigd en In de ballingschap anderen ertoe gebracht zich ook te verootmoedigen. En evenzo te Jeruzalem.

Ezra verootmoedigt zich

‘Toen ik deze zaak hoorde, scheurde ik mijn kleet en mijn mantel en ik trok haar van mijn hoofd en uit mijn baard, en ging ontzet zitten. Allen die beefden voor de woorden van de God van Israël, verzamelden zich bij mij vanwege de trouwbreuk van de ballingen, en ik bleef ontzet zitten, tot het avondoffer. Tegen het avondoffer stond ik op uit mijn verootmoediging, waarbij ik mijn kleet en mijn mantel had gescheurd, en ik boog mij op mijn knieën en spreidde mijn handen uit tot de HEERE, mijn God. En ik zei: Mijn God, ik ben te zeer beschaamd en te schande geworden om mijn gezicht tot U op te heffen, mijn God, want onze ongerechtigheden zijn talrijk geworden, tot boven ons hoofd, en onze schuld is groot geworden tot aan de hemel. Vanaf de dagen van onze vaders zijn wij in grote schuld tot op deze dag, en door onze ongerechtigheden zijn wij overgegeven, wij, onze koningen en onze priesters, in de hand van de koningen van de landen rondom, aan het zwaard, aan gevangenschap en aan plundering en openlijke schande, zoals op deze dag. En nu was er voor een klein ogenblik genade van de HEERE, onze God, om ons gelegenheid tot ontkoming te laten en om ons vastheid te geven in Zijn heilige plaats’ (9:3-8).

U ziet dus dat Ezra een plaats van diepere verootmoediging innam dan tijdens de ballingschap. Het was nu niet alleen een vasten, maar een bewijs van grondige verootmoediging: het scheuren van de kleren en het ontzet neerzitten tot het

avondoffer. Daarna spreidde hij pas zijn handen uit tot de HEERE, om zowel te bidden als belijdenis te doen voor zijn volk.

Maar hiermee was hij niet tevreden, want in het volgende hoofdstuk lezen we: ‘Terwijl Ezra zo bad en deze belijdenis deed en zich huilend voor het huis van God liet neervallen, voegde een zeer grote gemeente van mannen, vrouwen en kinderen uit Israël zich bij hem; want ook het volk huilde luid’. Hij zei dus niet alleen tegen anderen dat ze zich moesten verootmoedigen, maar deed het zelf ook. Toen nam Sechanja, de zoon van Jehiël, van de nakomelingen van Elam, het woord en zei tegen Ezra: ‘Wij zijn onze God ontrouw geweest, en wij hebben uitheemse vrouwen uit de volken van het land bij ons doen wonen. Evenwel, er is wat dit betreft hoop voor Israël. Welnu, laten wij een verbond sluiten met onze God om alle vrouwen en het uit hen geborene weg te sturen’ (10:1-3).

Een verbond om zich af te zonderen

Ze hadden gelijk, ze zagen op tot God. Ze zagen dat het een zaak was tussen God en Zijn volk. Ze pasten het toe op zichzelf en het werk van berouw ging door en bewerkte een gemeenschappelijke verootmoediging. Het resultaat was dat Ezra, in antwoord op hun beroep op hem, opstond en de oversten van de priesters, van de Levieten en van heel Israël deed zweren om dienovereenkomstig te handelen; en zij zwoeren een eed.

Hierna stond Ezra op van voor het huis van God en ging naar de kamer van Johanan, de zoon van Eljasib. Toen hij daar

kwam, at hij geen brood en dronk hij geen water, omdat hij rouwde over de trouwbreuk van de ballingen. 'En men ging met een boodschap voor alle ballingen door Juda en Jeruzalem om in Jeruzalem bijeen te komen. En van al wie niet binnen drie dagen zou komen, volgens de raad van de vorsten en de oudsten, zouden al zijn bezittingen met de ban geslagen worden en hijzelf zou worden afgezonderd van de gemeente van de ballingen. Toen kwamen alle mannen van Juda en Benjamin bijeen in Jeruzalem, binnen drie dagen' (10:5-9).

Toen stond Ezra, de priester, weer op en noemde hun zonde bij de naam. Hij zei: 'U bent ontrouw geweest en u hebt uitheemse vrouwen bij u doen wonen'. Dit was een blijk van afvalligheid voor een Israëliet als lid van het volk van God. Geloofsafval is een vreemde god te gaan dienen, en dit gebeurde door deze vreemde vrouwen te nemen. Het was het verlaten van de heilige plaats van afzondering voor de Heere. 'Welnu, geef de HEERE, de God van uw vaders, de eer, en handel naar Zijn welbehagen, en zonder u af van de volken van het land en van de uitheemse vrouwen' (10:10-11).

We begrijpen wel wat dit inhield. We begrijpen dat de vrouwen een beroep hebben gedaan op de liefde van hun echtgenoten en hoe de kinderen aan hun knieën zijn gevallen om te vragen waarom zij hen wegstuurden. Wat een verdrietig toneel moet dit zijn geweest, en wat een zielenstrijd voor vele vaders en moeders in Israël die hadden gezondigd. Maar de waarheid is dat er geen echt berouw is zonder verdriet en pijn. Dit is vooral zo, als het niet om de zonde van een onbekeerde gaat maar van het volk van

God, en als er een diep besef is dat Gods naam misschien wel jarenlang is onteerd. Daarom kunnen er in een weg van berouw geen stappen worden genomen, zonder dat dit ons veel kost. Zo was het ook bij deze gelegenheid.

De gemeente was bedroefd en zij begonnen met het wegsturen zoals hier staat: 'Ezra, de priester, en de mannen, te weten de familiehoofden, zonderden zich van hen af, naar hun familie, allen bij name genoemd. Zij hielden zitting op de eerste dag van de tiende maand om de zaak te onderzoeken. En op de eerste dag van de eerste maand hadden zij de zaak voor alle mannen die uitheemse vrouwen bij zich hadden doen wonen, afgehandeld. Van de nakomelingen van de priesters werden er gevonden die uitheemse vrouwen bij zich hadden doen wonen: van de nakomelingen van Jesua, de zoon van Jozadak, en zijn broers: Maäseja, Eliëzer, Jarib en Gedalia. Zij gaven hun hand erop dat zij hun vrouwen zouden doen vertrekken, en aangezien zij schuldig waren, offerden zij een ram uit het kleinvee voor hun schuld' (10:16-19). En zo ook de anderen: 'Deze allen hadden uitheemse vrouwen genomen, en sommigen van hen hadden vrouwen bij wie zij kinderen gekregen hadden' (10:44).

Hoe ernstiger de afwijking dus was, en hoe meer vruchten van die afwijking zichtbaar waren, des te dieper was de smart. Zo is het altijd. Toch zien we hier dat Gods genade in elke moeilijkheid voorziet. Er was geen andere oplossing onder de wet (vgl. 1 Kor. 7:12-14). Wat wij nodig hebben is een eenvoudig oog. Maar laten wij trouw bevonden worden als God zulke woorden tot ons moet richten, en ons afzonderen van alle ongerechtigheid. Getrouwheid in zo'n situatie kan nooit worden losgemaakt van de bereidwilligheid om te

erkennen waarin we hebben gedwaald. Zo is de gezindheid van een hart dat onderworpen is aan het Woord van God en dit voortdurend wil onderzoeken en raadplegen. Laat God ons genade geven om trouw te blijven aan Zijn Woord.